ΕΤΟΣ Α'.—ΑΡΙΘ. 6. ΑΘΗΝΑΙ 20 ΜΑΪΟΥ 1895

ΑΡΜΟΝΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΩΜΑΣ Α. ΣΚΑΣΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Ὁμήρου ἀρ. 1—Ἔναντι Βουλῆς.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τιμὴ συνδρομῆς: Ἐτησία Δρχ. 10.—Ἑξάμηνος Δρχ. 5.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἰς Φράγκα χρυσᾶ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀγγελίαι δημοσιεύονται μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι.— Διὰ τὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

Ο ΝΕΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΥΡΟΥ

Εὐτυχεῖς λογιζόμεθα διότι κατόπιν τοσούτων δυσχερειῶν κατωρθώσαμεν τέλος νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τὴν σεμνὴν μορφὴν τοῦ νέου καθολικοῦ ἐπισκόπου Σύρου. Ὁ Πανιερώτατος Θεόδωρος Ἀντώνιος Πόλιτος γόνος Κερκυραϊκῆς οἰκογενείας γεννηθεὶς τὴν 15 Φεβρουαρίου 1842, Ἕλλην τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν καρδίαν, διωρίσθη παρὰ τοῦ Ἄκρου Ἀρχιερέως Ῥώμης τοῦ σοφοῦ Λέοντος ΙΓ', πνευματικὸς ποιμὴν τῆς ἐμπορικωτάτης καὶ πλουσιωτάτης νήσου τῶν Κυκλάδων. Οἱ Σύριοι μετ' εὐγενῶν παλμῶν ἤκουσαν τὴν χαροποιὸν εἴδησιν τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Θεοδώρου Ἀντωνίου Πολίτου, εἰς τὴν πρὸ πολλοῦ χηρεύουσαν Ἐπισκοπικὴν Ἕδραν καὶ μετ' αὐτῶν ἀδελφικῶς ἐχάρησαν πάντες οἱ γνωρίσαντες τὸν ἄνδρα οὗτινος αἱ ἀρεταὶ ἐν μακροτάτῳ ἀποστολικῷ βίῳ ἐπὶ τοσοῦτον διέλαμψαν καὶ ἐτίμησαν τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα Κέρκυραν, ὥστε δικαίως ἡ πατρὶς νῦν ἐπ' αὐτῷ σεμνυνομένη μετὰ χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως θὰ ἴδῃ αὐτὸν κεκοσμημένον διὰ τοῦ ἱεροῦ δακτυλίου καὶ τῆς ποιμαντορικῆς ῥάβδου. Ὁ Πανιερώτατος Πόλιτος νεώτατος ἐπανακάμψας εἰς Κέρκυραν ἐκ Ῥώμης, ἔνθα εἶχε μεταβῇ ἐν τῇ κλεινῇ Οὐρβανείῳ σχολῇ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς λατινικῆς φιλολογίας, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, ἐπεδόθη ἀμέσως μετὰ ζήλου εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ καθηκόντων, οὐδενὸς φειδόμενος κόπου ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν χριστιανικὴν διάπλασιν τῶν εἰς τὸ καθολικὸν ποίμνιον ἀνηκόντων πιστῶν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΟΛΙΤΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΥΡΟΥ

Οἱ δὲ κατὰ καιροὺς ἰθύναντες τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κερκύρας δεόντως ἐκτιμήσαντες τὰ σπάνια ὑφ' ὧν περιεκοσμεῖτο δωρίσματα ἀπένειμαν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ Κανονικοῦ, ἀναθέσαντες πολλάκις ἐν τῇ ἑκάστοτε ἀπουσίᾳ αὐτῶν τὴν διοίκησιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐν ᾗ ἐπεδείξατο ἱκανότητα καὶ ζῆλον οὐ τὸν τυχόντα.

Νῦν δ' ὅτε καλεῖται ὅπως ἐν ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ ποδηγετήσῃ τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, πεποίθαμεν ὅτι ὅ τε ζῆλος καὶ τὰ γνωστὰ φιλόθρησκα αἰσθήματα τῶν ἀδελφῶν Συρίων θέλουσι κατὰ πολὺ προλειάνῃ τὸ ἔδαφος εἰς τὰ μεγαλεπίβουλα σχέδια, ἅτινα ἀνυπερθέτως θέλει καταστρώσῃ τὸ πεπειραμένον πνεῦμα τοῦ συμπαθοῦς Ἱεράρχου.

Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἁρμονίας ἑνοῦσα τὰ εἰλικρινῆ αὐτῆς συγχαρητήρια μετὰ τῶν διαπύρων εὐχῶν τῆς πατρίδος αὐτοῦ Κερκύρας καὶ τῶν εὐσεβῶν τῆς Σύρου τέκνων, εὔχεται αὐτῷ ὅπως ὅσον τάχιστα ἐπανερχόμενος ἐν μέσῳ τῶν τέκνων αὐτοῦ συντελέσῃ, Θείᾳ χάριτι, ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς εὐημερίας τοῦ θεοσεβοῦς αὐτοῦ ποιμνίου.

ΑΙ ΧΡΗΣΤΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΕΙΣ

Καταδείξαντες ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ τὰς ἐκ τῶν ἀνηθίκων μυθιστορημάτων οἰκτρὰς συνεπείας ἰδίᾳ ἐν τῷ κύκλῳ τῶν νεαρῶν ὑπάρξεων, στρέφομεν νῦν τὸν λόγον ἐπὶ τῶν χρηστῶν ἀναγνώσεων, προτιθέμενοι ἵνα κατὰ τῆς ἀρξαμένης σήψεως προτείνωμεν ἐγκαίρως τὸ σωσίβιον φάρμακον.

Δηλοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν προσερχόμεθα κομίζοντες ὑπὸ μάλης βίους ἁγίων, οὔτε προσευχητάρια. Δυστυχῶς βιοῦμεν ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν τὸ τοιοῦτον θὰ ἐσχολιάζετο ὡς αὔθαδες τόλμημα ἐκ μέρους ἡμῶν, ἄλλως τε οὐδ' ἡμεῖς τοιαύτην ποτὲ εἴχομεν σκέψιν, καὶ τοῦτο πρὸς ἡσυχίαν τῶν ζωηροτέρων ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν. Ὑπὸ τὸν τίτλον τῶν χρηστῶν ἀναγνώσεων ὑπαινιττόμεθα τὰς ἀναγνώσεις ἐκείνας, αἵτινες συνδυάζουσαι ἁρμονικῶς τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου, σκοποῦσι κυρίως τὴν νοητικὴν μόρφωσιν καὶ ἠθικὴν διάπλασιν τῆς νεολαίας. Κοινὸν ἐγένετο παρὰ πᾶσιν ἀπόφθεγμα ἡ ἔμφρων ῥῆσις ἣν ὁ μέγιστος τῶν λατίνων ποιητῶν Ὁράτιος ἐνεχάραξεν ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τέχνης συγγράμματι αὐτοῦ ὅτι: Συγγραφέως δόξα ἀνάκει ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς συνδυάζοντας τὸ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ τερπνοῦ.

Ὁ πολὺς Δουμᾶς ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ὑπαροὺς καλάμους ἐπιλέγει: Ἡ ἀληθὴς μεγαλοφυΐα τυγχάνει ἀείποτε αἰδήμων καὶ ἁγνή, ὡς αἰδήμονα ἐπίσης καὶ ἁγνὰ τὰ ἔργα αὐτῆς. Τὸ ἀνήθικον ἐν τοῖς συγγράμμασι σημειοῖ τὴν κατάπτωσιν τοῦ συγγραφέως, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἱκανοποιήσῃ ἐπαρκῶς τὸ φρόνημα καὶ τὰς κρίσεις τῶν προϊσταμένων ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης, ἀπευθύνεται διὰ τῶν αἰσχρῶν ἀπορρήτων καὶ τῆς ἡδυπαθείας πρὸς τὴν τύρβην.

Ἡ διάνοια ἡμῶν ἔχουσα ὡς ἴδιον ἀντικείμενον τὴν ἀλήθειαν φέρεται ὁρμεμφύτως πρὸς ταύτην, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ καρδία πρὸς τὸ καλόν. Ἐκ τούτου ἡ ἀνάγκη τοῦ ὠφελίμου καὶ ἠθικοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος σύγκειται ἐκ πνεύματος καὶ ὕλης, ἡ τελευταία αὕτη διεκδικεῖ διὰ τῶν αἰσθήσεων τὴν οἰκείαν αὐτῆς μερίδα, τὸ τερπνόν.

Τοιοῦτος ὁ ἀληθὴς προορισμὸς τῶν χειριζομένων τὸν κάλαμον πεζογράφων καὶ ποιητῶν. Ὑπὸ τοιούτου δὲ πνεύματος ἐμπνεόμενοι οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων συγγραφέων Ἕλληνές τε καὶ Λατῖνοι ἐπεχείρησαν τὰ ὡραιότερα τῶν συγγραμμάτων τὰ ἀπαρτίζοντα τὸν κόσμον τῶν τε ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων σπουδαστηρίων. Πρὸ τοῦ τερπνοῦ καὶ τοῦ ὠφελίμου ἐτόνισαν τὰς λύρας αὐτῶν ὁ Ὅμηρος, ὁ Βιργίλιος καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, ὧν οἱ ἐμπαθεῖς φθόγγοι ἐνεφύσησαν τὸ κλέος καὶ τὴν ἀκμὴν εἰς τοὺς μετέπειτα αἰῶνας. Τοῦ Ζολᾶ, Σύπ καὶ Κὼκ τὰ ἄστοχα ἔργα, ἴσως μετ' οὐ πολὺ καλύψῃ ὁ βόρβορος ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ συγγραφεῖς οὗτοι ἠρύσθησαν τὰς ἐμπνεύσεις αὐτῶν, τὴν Ἰλιάδα ὅμως καὶ τὸν εὐσεβῆ Αἰνείαν σκέπει ὑπὸ τὴν αἰγίδα αὐτῆς ἡ Ἀθανασία.

Ἰδοὺ ἡ ἀπαλή, ἡ ἄκακος χλόη ἐν ᾗ ποιμαινόμενα τὰ τέκνα ὑμῶν, ὦ γονεῖς, μακρὰν παντὸς κινδύνου θέλουσιν ἀφεύκτως ἐκμυζήσῃ τὸν ζωηφόρον χυμὸν τὸν κατεργαζόμενον τοὺς εὐπειθεῖς υἱούς, τοὺς θεοσεβεῖς καὶ φιλονόμους πολίτας. Ὑπὸ τοιούτων διαυγῶν νεμάτων ἀρδευόμενοι οἱ παρθενικοὶ ἀνθῶνες προμηνύουσιν ἀθρόαν τὴν συγκομιδήν. Ὁ οἶκος θάλλει ἐκ περισσῆς εὐτυχίας, ἡ δὲ πατρὶς ἐνατενίζει μειδιῶσα πρὸς τοιαῦτα τέκνα ἀφ' ὧν ἀναμένει τὸ κλέος καὶ τὴν εὐημερίαν αὐτῆς.

Ἐὰν λοιπόν, ὦ νέοι, ὑπάρχῃ δι' ὑμᾶς τροφὴ ὑγιεινὴ πλέον οἱαδήποτε ἄλλης θελκτική, διατί τείνετε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ταπεινὰ περισσεύματα γλίσχρου τραπέζης; Ἐνώπιον κρυσταλλίνων νεμάτων ἀφθόνως ῥεούσης πηγῆς, διατί φέρεσθε κατὰ προτίμησιν πρὸς τὰ λιμνάζοντα δυσώδη ὕδατα; Τοιοῦτο, θὰ μᾶς εἴπητε, τὸ ῥεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ἀλλὰ πρὸς ἀναχαίτισιν ἀκριβῶς τοῦ καταστρεπτικοῦ τούτου ῥεύματος ὅπερ τόσους κατέκλυσεν ἀνθηροὺς λειμῶνας τόσα κατέπνιξεν ἁπαλὰ ἄνθη, καλοῦμεν ὑμᾶς σήμερον, ὦ νέοι, ἵνα ἕκαστος ῥίψῃ τὸν λίθον αὐτοῦ. Οἱ λίθοι ὑμῶν οὗτοι σχηματίζοντες ποῖόν τινα φραγμόν, θέλουσι βεβαίως καταστείλῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ παμφάγου τούτου ῥεύματος, ὅπερ ὑμεῖς καλεῖτε ῥεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ἀποξηρανθέντων οὕτω τῶν τελμάτων, θέλουσι καὶ αὖθις ἀναβλαστήσῃ οἱ χλοεροὶ ἀνθῶνες, αἱ θάλλουσαι πεδιάδες, ὧν τὰ εὔοσμα ἄνθη δίκην ἀτιμήτου γέρατος θέλουσι κοσμήσῃ τὸ μέτωπον τῶν ἀγωνισαμένων τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς κατισχύσεως τῶν χρηστῶν ἀναγνώσεων ἀγῶνα.

Πατρεύς.

Ο ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ

Τὴν Κυριακὴν 26 τρέχ. μηνὸς θὰ λάβωσι χώραν μεγαλοπρεπεῖς ἑορταὶ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου τῆς Ρώμης Ἁγίου Φιλίππου. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶναι τόσον προσφιλὲς εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν λαόν, ὥστε ἑτοιμάζεται νὰ δώσῃ τεκμήρια τῆς στοργῆς καὶ εὐλαβείας αὐτοῦ πρὸς ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου τὰ εὐεργετικὰ ἔργα ὑφοῦνται ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τὸ σεπτόν του σῶμα ἀναπαύεται ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς Ρώμης.

Ἡ τοσοῦτον θορυβήσασα τὴν Ἱσπανίαν ἐπανάστασις τῆς Κούβας, φαίνεται ὅτι προσεγγίζει εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς. Ὁ ἀρχιστράτηγος Μαρτινὲζ Κάμπος ὅστις ἐπεδείξατο σύνεσιν στρατηγοῦ καὶ διοικητικότητα πολιτικοῦ ἀνδρός, τηλεγραφεῖ ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ ὁ θρίαμβος τῶν Ἱσπανικῶν ὅπλων.

Οἱ Λονδίνειοι Times, ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐν Αὐστρίᾳ κρίσιν, ἕνεκεν τῆς ἀξιοπρεποῦς στάσεως τοῦ πρεσβευτοῦ τοῦ Πάπα Ἀρχιεπισκόπου Ἀλιάρδη, ὅστις τοσοῦτον ὑπερεμάχησε περὶ τῆς καταψηφίσεως τῶν ὑπὸ συζήτησιν ἐν τῇ Βουλῇ νομοσχεδίων περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας καὶ ἐλευθερίας περὶ τὴν θρησκείαν, ἅτινα ὡς γνωστὸν ἡ μὲν Βουλὴ ἐψήφισεν ἀπέρριψεν ὅμως ἡ Γερουσία, ὡς ἑξῆς ἐπιλέγει: «Θὰ δυνηθῇ ἄρα γε ἡ Βουλὴ νὰ κατανικήσῃ τὰς ἀντιπαθείας καὶ ἀντιστάσεις τῆς Γερουσίας; Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν νέων αὐτῆς σκέψεων, ἤθελεν εἶσθαι χίμαιρα τὸ νὰ ἐλπίζῃ τις τὴν εἰρήνευσιν τῆς χώρας. Ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι ἡ σοφία τοῦ Λέοντος ΙΓ', ἡ φρόνησις τῶν Ἐπισκόπων, ἡ φιλοπατρία τοῦ κλήρου, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ μετριοπάθεια τῆς κυβερνήσεως, ἡ συμβιβαστικὴ ἐπιρροὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ θρησκείαν, θέλουσι μετριάσῃ τὴν πάλην καὶ ἐπαναφέρῃ τέλος τὴν ἁρμονίαν».

Ὁ τηλέγραφος ἀνήγγειλεν ἡμῖν τὴν ἀποδοχὴν τῆς παραιτήσεως τοῦ κόμητος Καλνόκυ, καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ κόμητος Γολουχόβσκη εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ. Τὴν παραίτησιν ταύτην ὡς γνωστὸν προύκάλεσε δήλωσίς τις τοῦ πρωθυπουργοῦ Βάνφυ ἐν ᾗ παρίστατο ὁ Καλνόκυς ὡς συμφωνῶν εἰς τὰ κατὰ τοῦ Νουντσίου τοῦ Πάπα διαβήματα τοῦ Βάνφυ. Ἡ ἐκ τῆς παραιτήσεως συγκίνησις ὑπῆρξε ζωηροτάτη ἅτε τοῦ κόμητος Καλνόκυ διακρινομένου ἐπὶ πολιτικῇ ἀρετῇ καὶ χρηστότητι.

Οἱ γάμοι τοῦ Δουκὸς τῆς Ἀόστης μετὰ τῆς πριγκηπίσης Ἑλένης τῆς Ὀρλεάνης θὰ τελεσθῶσιν, ἐὰν ἡ ὑγεία τοῦ Δουκὸς τὸ ἐπιτρέψῃ, μετὰ ἕνα μῆνα εἰς Stowe-Houze.

Μετὰ ἕνα μῆνα θὰ ἀνακαινισθῇ ἡ Βουλὴ καὶ αἱ Δημαρχεῖαι διὰ τῶν νέων ἐκλογῶν. Ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ἀπαθέστατος ἀναμένει τὴν ἡμέραν τῆς ψηφοφορίας ἀπογοητευμένος ἐκ τῆς κρατούσης καταστάσεως, οὐδόλως ἐλπίζων ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῶν προσώπων καὶ ἀλλοίωσιν τῆς τύχης αὐτοῦ. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ κυβέρνησις θὰ ἐξέλθῃ μετ' ἀξιοσημειώτου πλειοψηφίας. Ἀλλὰ θὰ εἶναι διαρκής, πιστή, σταθερά; Τοῦτο δὲν δύναταί τις νὰ ἐλπίσῃ. Ὅπως ἀναζήσῃ ἡ Βουλή, ἀνάγκη πᾶσα ἵνα προσέλθωσιν οἱ καθολικοὶ εἰς τὰς κάλπας. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις καὶ Ἐκκλησία ἐξακολουθοῦσι διϊστάμεναι ἀλλήλων. Δὲν θὰ ἀναζωογονηθῇ λοιπὸν ἡ πολιτικὴ ζωὴ ἐν Ἰταλίᾳ, δὲν θὰ ἀνορθωθῶσιν αἱ τύχαι της, δὲν θὰ ἀποκτήσῃ εὐημερίαν καὶ φρόνημα ἐθνικὸν ἄχρις οὗ ἡ κατάστασις αὕτη ἐξακολουθεῖ.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ Μαγαδασκάρης εἰδήσεις τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα ἐξακολουθοῦσι τὴν τροπαιοῦχον αὐτῶν πορείαν ἐν μέσῳ τῶν Χοβᾶς μεταξὺ τῶν ὁποίων ἕνεκα τῆς ἐκλογῆς ἀρχηγοῦ ἐπῆλθε διαφωνία. Ὁσημέραι καὶ εὐαρεστωτέρα καθίσταται ἡ κατάστασις τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέλιπεν ἤδη ἐντελῶς ἡ ἐνσκήψασα ἐπιδημία εὐλογίας ὡς καὶ οἱ ἀναπτυχθέντες ἐν αὐτῷ πυρετοί.

Ἀπὸ τῆς κατακτήσεως τοῦ Ἀλγερίου δὲν ἐγένετο πλέον λόγος περὶ τῶν τόσον φοβερῶν μωαμεθανῶν πειρατῶν οἵτινες ἐλυμαίνοντο τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς. Ἤδη φαίνεται ὅτι δὲν ἐχάθη καθ' ὁλοκληρίαν ὁ σπόρος αὐτῶν. Κατὰ τὰ τελευταῖα τηλεγραφήματα νέοι πειραταί, οἵτινες φαίνονται ὅτι κατάγονται ἐκ τῶν λαῶν τοῦ Riff, ἐπετέθησαν καὶ διήρπασαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ πλοῖον τι Ὁλλανδικὸν φονεύσαντές τινας καὶ αἰχμαλωτίσαντες τοὺς λοιπούς τῶν ἐπιβατῶν. Ἡ Ὁλλανδία ζητεῖ ἀποζημίωσιν παρὰ τοῦ Μαρόκου.

Τὸ νομοσχέδιον τὸ ὑποβληθὲν εἰς τὴν Γερμανικὴν Βουλὴν κατὰ τῶν ἀνατρεπτικῶν καὶ ἐπαναστατικῶν στοιχείων ἀπερρίφθη ὑπ' αὐτῆς. Ἕνεκα τῆς ψήφου ταύτης λέγεται ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ ὑποβάλῃ νομοσχέδιον καταργοῦν τὴν καθολικὴν ψηφοφορίαν. Ἐν γένει τὰ πράγματα ἐν Γερμανίᾳ φαίνεται ὅτι ἐξετραχύνθησαν ὀλίγον, καθ' ἑκάστην δὲ ἀναφύονται ζητήματα μεταξὺ τῶν ὁμοσπόνδων κρατῶν καὶ τῆς Πρωσσίας, μεταξὺ τῶν δημαρχείων καὶ τῆς Βουλῆς.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἅμα τῇ ἐπισήμῳ ἀγγελίᾳ τοῦ διορισμοῦ τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐψάλη ἐν τῷ ἐνταῦθα Καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου, χοροστατοῦντος τοῦ αἰδ. Δὸν Ριβέλλη, εὐχαριστήριος εὐχή, ἐν ᾗ παρῆν ἅπας ὁ κλῆρος καὶ πλῆθος πιστῶν.

Μετὰ τὴν εὐχαριστήριον δέησιν ὁ αἰδεσιμώτατος Δὸν Ριβέλλης ἀπηύθυνε ἐν ὀνόματι τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ συγχαρητήριον τηλεγράφημα ἐξαιτούμενος συγχρόνως παρὰ τοῦ νέου Ἱεράρχου τὴν Ποιμαντορικὴν εὐλογίαν, εἰς ὃ ὁ Πανιερώτατος De Angelis αὐθημερὸν ἀπήντησεν εὐχαριστήσας καὶ εὐλογήσας Ἐπιτετραμμένον, κλῆρον καὶ λαόν.

Ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν χάριν τῆς πασχούσης ὑγείας του ὁ πρὸ πολλοῦ περιοδεύων Μέγας Δοὺξ Γεώργιος Διάδοχος τοῦ Ῥωσσικοῦ θρόνου, καταλύσας εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Διαδόχου.

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς Βιοτεχνικῆς ἐκθέσεως ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ζαππείου, καθ' ἃ παρευρέθη ἅπασα ἡ βασιλικὴ Οἰκογένεια καὶ ἄπειρον πλῆθος. Τὸν βασιλέα προσεφώνησεν ὁ ἀξιότιμος ἡμῶν συμπολίτης κ. Κυπάρισσος Στεφάνου, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ γενικὸς τῆς ἐκθέσεως γραμματεύς. Ἐν διαστήματι δύο ἡμερῶν οἱ ἐπισκέπται ἀνῆλθον περὶ τὰς δέκα χιλιάδας.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρουσίᾳ καὶ πάλιν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἐγένοντο ἐν Πειραιεῖ, δαπάναις τοῦ δήμου, τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἥρωος Καραϊσκάκη.

Ὁ κ. Τρικούπης τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἀνεχώρησε κατευθυνόμενος εἰς τὰ Λουτρὰ τοῦ Μάριεμβαδ. Ὡς ἐκ τῆς ἀδείας ἣν πρὸς τοῦτο ἐζήτησε, καθ' ὃ συνταξιοῦχος πολιτικὸς ὑπάλληλος, ἡ ἀπουσία του τῆς πρωτευούσης εἰκάζεται ὅτι θὰ διαρκέσῃ ἓν περίπου ἔτος.

Καθ' ἃς ἔχομεν τηλεγραφικὰς εἰδήσεις φοβερὸς σεισμὸς λαβὼν χώραν ἐν Παραμυθίᾳ τῆς Ἠπείρου ἐπήνεγκε φοβερὰς ζημίας. Ἕως τριάκοντα ἀριθμοῦνται αἱ καταρεύσασαι οἰκίαι, δέκα οἱ φονευθέντες καὶ εἴκοσι πέντε οἱ πληγωθέντες. Ἕδρα τοῦ σεισμοῦ φαίνεται ἡ παραλία τῆς Ἠπείρου.

Ἡ ἐπάρατος νόσος εὐλογία ἤρξατο δεινῶς μαστίζουσα τὴν πρωτεύουσαν. Καθ' ἑκάστην πολυπληθῆ σημειοῦνται τὰ κρούσματα. Ἐκ τούτου πανικὸς ἐνέσκηψεν εἰς τοὺς κατοίκους, οἵτινες κατακλύζουσι τὰ φαρμακεῖα ζητοῦντες ὅπως ἐμβολιασθῶσι.

ΡΩΜΗ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἡ ἐν Ῥώμῃ ἐκδιδομένη ἑβδομαδιαία συνάδελφος «Vera Roma» ἥτις ἀείποτε μετὰ περισσῆς ἀκριβείας ἐπελάβετο τῶν κυριωτέρων γεγονότων, ἐδημοσίευσε σχετικῶς πρὸς τὴν εἰς τὸν Ἀγγλικὸν λαὸν ἐγκύκλιον τοῦ Πάπα, τὸ ἑξῆς περισπούδαστον ἄρθρον ὅπερ μετ' εὐχαριστήσεως ὁλόκληρον φιλοξενοῦμεν ἐν ταῖς ἡμετέραις στήλαις.

« Ἀπὸ τοῦ Σκαυρείου λόφου τῆς Ῥώμης, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Μεγάλου Ἁγ. Γρηγορίου, ἐξεπέμφθη ἡ πρώτη ἀκτὶς φωτὸς ἥτις ἐρώτισε τοὺς εἰς τὰ σκότη τῆς εἰδωλολατρίας διαμένοντας Βρετανούς. Ἡ Ῥώμη ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐκκλησία φιλοστόργως ἐδέξατο ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς τὴν θυγατέρα ταύτην τῆς ἄκρας Δύσεως. Ἐν βραχεῖ χρονικῷ διαστήματι ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου σπαρεὶς ἐπὶ τῶν ὁμιχλωδῶν ἐκείνων παραλίων ὑπὸ τῶν ῥωμαίων ἀποστόλων, παρήγαγε πλουσίαν τὴν συγκομιδήν, καὶ ἡ νῆσος ἐκείνη ἠξιώθη τοῦ ὀνόματος τῆς νήσου τῶν ἁγίων, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς Ἄγγλοι, *Ἄγγελοι* μετωνομάσθησαν.

Ἀλλ' ἐν τῷ τρυκυμιώδει ἐκείνῳ σάλῳ τῆς Μεταρρυθμίσεως, ὅστις τοσαύτας ψυχὰς ἀφήρπασε τῶν ἀγκαλῶν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ Ἀγγλία ἀφηρέθη αὐτῇ ὑπὸ τῆς ὑπερηφανίας καὶ φιλαυτίας Ἀρρίγου τοῦ ὀγδόου. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἐγεννήθη διὰ τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τῆς μητρός, ἐτράφη ἐν τῷ αἵματι τοῦ Θωμᾶ Μόρου καὶ τῆς Μαρίας Στουάρτ καὶ χιλίων ἄλλων ὑποδειγμάτων τῆς ῥωμαϊκῆς πίστεως, ἠδραιώθη διὰ τῆς ἁρπαγῆς, τῶν ἐξοριῶν καὶ συκοφαντιῶν καὶ οὕτω ἔζησεν, ἐπὶ τρεῖς περίπου αἰῶνας, ὡσεὶ ἄγονος κλάδος, ἀποκοπεὶς τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς.

Τρεῖς διέρρευσαν ἑκατονταετηρίδες, ἀνέτειλαν αἱ ἡμέραι ἡμῶν, καὶ ἰδοὺ ἡ Ἀγγλικὴ θρησκεία αἰσθανομένη τρέμον τὸ ἔδαφος ἐκ θεμελίων ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς, διότι δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς πέτρας ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ὑπεσχέθη αἰωνίαν τὴν διάρκειαν· αὕτη ἐντὸς ὀλίγου θὰ καταρεύσῃ, ὡς κατεστράφησαν αἱ ἄπειροι αἱρέσεις αἵτινες κατεξέσχισαν τὴν καρδίαν τῆς κοινῆς μητρὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας· θὰ ἐξαφανισθῇ ὡς νέφος ὑπὸ τὰς φλογερὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, διότι δὲν ἱδρύθη ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου δὲν ἀπηύθυνε τὰς ἐπισήμους ἐκείνας λέξεις: « Ἰδοὺ καὶ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν ἔσομαι, ἄχρι συντελείας τῶν αἰώνων».

Ὡς ἅπαντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς, ὑπὸ ἀκατανικήτου σχεδὸν δυνάμεως ἐξωθούμενοι ἐστράφησαν ἀείποτε πρὸς τὸ μέγα κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν Ῥώμην, οὕτω σήμερον καὶ ἡ Διαμαρτυρομένη Ἀγγλία, ἥτις στερεῖται ἐκκλησιαστικοῦ ἀρχηγοῦ θεόθεν ὑποδεδειγμένου, ἑνότητος δογμάτων, συμπνοίας θρησκευτικῶν συμφερόντων, στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὸν φωτοβολοῦντα ἥλιον ἀπὸ τοῦ Βατικανοῦ, ἀναμένουσα μεθ' ὑπομονῆς στοργῆς τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης καθ' ἣν θὰ δεχθῇ τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀρχαίας αὐτῆς μητρός, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀπηρνήσατο καὶ προσέβαλε.

Τὸ αἷμα τῶν Καθολικῶν μαρτύρων τὸ χυθὲν κατὰ τὴν Μεταρρύθμισιν δὲν ἐζήτησεν, οὐχί, ἐκδίκησιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀπαύστως διὰ φωνῆς οὐδ' ἐπὶ μικρὸν διακοπείσης, ἐπεκαλέσθη τὴν μετάνοιαν τῆς ἀτυχοῦς νήσου καὶ τὴν εἰρήνην μετὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Πρὶν ἢ ἡ ὡραία κεφαλὴ τῆς Μαρίας Στουάρτ καταπέσῃ ἐπὶ τῆς λαιμητόρου ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Φότριγκε « εἴθε, εἶπε, τὸ αἷμα μου νὰ μὴ ἀποβῇ μάταιον. . . . »

Καὶ ἰδοὺ σήμερον εἰσακουόμεναι αἱ ἡρωϊκαὶ δεήσεις τῶν μαρτύρων: Ἡ Ἀγγλία ἐπιστρέφει μετανοοῦσα· τεκμήριον ἔστω ἡ εὐνοϊκωτάτη ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχεν ἐν τῷ Ἡνωμένῳ Βασιλείῳ ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα, δι' ἧς προσεκάλει εἰς τὴν ἕνωσιν τὴν διεστῶσαν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας.

Ἀνευρίσκοντες τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας αἵτινες ἐν καταπληκτικῇ πλειοψηφίᾳ εὐνοϊκῶς ἐκφράζονται ὑπὲρ τοῦ κελεύσματος τοῦ σοφοῦ Λέοντος ΙΓ'., διακρίνοντες ῥεῦμα οὐχὶ πλέον τῆς Ῥωμαϊκῆς θρησκείας ἀντίον, ἀλλ' εὐμενὲς καὶ συμφιλιωτικόν, ἀναμφιρρήστως συνεπαγόμεθα ὅτι παρῆλθε πλέον ὁ χρόνος τῶν προλήψεων καὶ τῆς ἀφροσύνης. Τὸ πρὸς τοὺς Πάπας καὶ τὴν Παπωσύνην μῖσος, ἀντικατέστησεν ἡ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην ἀγάπη. Εἴθε ἡ ἀκτὶς αὕτη τῆς εἰρήνης νὰ ἐκταθῇ ἀνὰ πᾶν τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον καὶ ἀνὰ τὰς ἀχανεῖς αὐτοῦ ἀποικίας, καὶ ὁ οὐρανὸς νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ποθητὴν ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ θὰ δυνηθῶμεν νὰ ψάλωμεν τὸ Te Deum ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ ἑνώσει τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς.

Ἴσως οὐδ' εἰς θὰ παρέλθῃ αἰὼν καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία πλήρως θὰ θριαμβεύσῃ ἐπὶ τῆς νήσου ἐκείνης. Εἴθε δὲ ὁ Θεὸς ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἀγγλικῶν ἀποικιῶν μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς, ἵνα ἡ πίστις τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εὐκολώτερον διαδοθῇ ἀνὰ τὸ σύμπαν, ὡς ἐπέτρεψεν ὅπως ὁ Ἀπόστολος ἀνεγείρῃ ἐν τῇ εἰδωλολάτριδι Ῥώμῃ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, ἵνα ἀπὸ τοῦ κέντρου τούτου τοῦ κόσμου, ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ταχύτερον μεταδοθῇ εἰς ἀμφότερα τὰ ἡμισφαίρια τῆς γῆς».

Η ΓΥΝΗ

Ὁ τίτλος τὸν ὁποῖον δίδομεν εἰς τὰς ὀλίγας ἡμῶν ταύτας σκέψεις, ἀναμφιβόλως θὰ κινήσῃ τὴν φυσικὴν περιέργειαν τῶν τέκνων ἐκείνων τοῦ Ἀδὰμ εἰς ὧν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤθελε πέσῃ. Ἴσως προσδοκοῦσι νέας ἰδέας ἢ ρωμαντικὰς περιγραφὰς καὶ αἰσθηματολογίας, ἀλλὰ τούτων μακρὰν ἀπέχομεν ἡμεῖς· ἄλλοι δύνανται νὰ διεκδικήσωσι δάφνας ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου, ἡμεῖς παραδίδομεν τὰ ὅπλα, ἓν μόνον ἐπιδιώκοντες νὰ ἐπιστήσωμεν δηλαδὴ τὴν προσοχὴν ἰδίως τῶν ἀναγνωστριῶν ἡμῶν ἐπὶ ζητήματος ἀμέσως αὐτὰς ἀφορῶντος, καὶ ν' ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν ἀρχάς, ἄλλωστε γνωστάς, ὧν ὅμως ἡ συνεχὴς ἀνάμνησις καὶ αὐταῖς καὶ ταῖς οἰκογενείαις αὐτῶν καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἀπείρων καλῶν πηγὴ ἀποβαίνει.

Ἡ γυνή! Πᾶν ὅ,τι ἐπὶ τῆς γῆς διαπράττεται ἢ καλὸν ἢ κακὸν ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἐν τῇ ἠθικῇ ἐπιρροῇ τῆς γυναικός, ἐν τῇ ἰσχύϊ καὶ ἀδυναμίᾳ αὐτῆς, ἐν ταῖς ἀρεταῖς καὶ ἐλαττώμασιν αὐτῆς εὑρίσκει τὴν ρίζαν του. Πᾶν ὅ,τι ἐκτυλίσσεται καὶ ἐν τῇ φυσικῇ τάξει καὶ κατὰ τὰ ἀνθρώπινα, δύναταί τις εἰπεῖν ὅτι, παρὰ μὲν τοῦ ἀνδρὸς προτείνεται παρὰ δὲ τῆς γυναικὸς ἀποφασίζεται, οὐχὶ δὲ σπανίως ὀφείλει τις νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὴ ἡ γυνὴ καὶ προτείνει καὶ ἀποφασίζει. Αὕτη ἐκδηλοῖ ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ κλίμακι τὴν ποικιλίαν ὅλων τῶν παθῶν ἅτε ἀνυπέρβλητος κατὰ τὸ μῖσος καὶ κατὰ τὴν ἀγάπην, κατὰ τὴν ὑπεροψίαν καὶ κατὰ τὴν ταπεινότητα, κατὰ τὴν τιμιότητα καὶ κατὰ τὸ πταῖσμα. Αὕτη ἄλλωστε καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἐθνῶν ἀπέδειξεν ἀπεριόριστον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρωπίνων. Αὕτη τέλος κυρία τοῦ ἀνθρώπου ἀφ' ἧς χορηγεῖ αὐτῷ τὸ φῶς ἐπὶ τῆς γῆς, αὕτη μόνη διεγείρει, τρέφει, κατευνάζει, σβέννυσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ παρανόμου, τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀρετῆς.

Τοιαύτη μὲν ἡ ἐπιρροὴ τῆς γυναικός, ἣν ὁ Θεὸς ἔπλασεν ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος ἐξ οὗ καὶ τὸν ἄνδρα καὶ ἠθέλησεν ἵνα πᾶσαι αἱ πράξεις αὐτῶν περιστρέφωνται ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς δικαιοσύνης. Κατὰ τὴν θείαν ταύτην διάταξιν ἡ γυνὴ δὲν ἐγένετο οὔτε δούλη οὔτε αἰχμάλωτος οὔτε τὸ ἀποκλειστικὸν κέντρον τῶν ἐπιθυμιῶν, ἰδιοτροπιῶν καὶ παθῶν τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ἡ σύντροφος, ἡ βοηθὸς καὶ ἐν μιᾷ λέξει ἡ *σύζυγος, ἡ ἀδελφή, ἡ μήτηρ* αὐτοῦ.

Πλὴν ἡ ὁλεθρία φιλοσοφία τῆς εἰδωλολατρείας διέφθειρε τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν τῆς πλάσεως καὶ κατέστρεψε τὴν ἁρμονίαν ἥτις ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν ἠθῶν τῶν λαῶν καὶ τοῦ ἔργου τῆς θείας Σοφίας. Ἔκτοτε ὁ ἀνὴρ ἐπεβλήθη διὰ τῆς αὐθαιρεσίας αὐτοῦ ζητῶν ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἀξίαν, τὰ δικαιώματα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς γυναικὸς ὡς ἀνθρωπίνου πλάσματος. Τότε τὰ ἤθη καὶ οἱ νόμοι τῶν ἐθνικῶν ἔρθασαν τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐκλύσεως. Ἡ γυνὴ ἀπεγυμνώθη πάσης πράξεως, πάσης πολιτικῆς συναλλαγῆς, φθάσασα εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς καταπτώσεως καὶ ἀντὶ γυναικὸς ἐγένετο ***πρᾶγμα*** εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνδρός, ὡς καὶ σήμερον ἔτι βλέπομεν παρὰ τοῖς ἔθνεσιν ἐν οἷς ἡ εἰδωλολατρεία εἰσέτι ἐπικρατεῖ. Ἐφ' ὅσον δ' ἡ ἠθικὴ αὐτῆς δύναμις παρελύετο, τοσοῦτο ὁ ἀνὴρ ἀπέβη ἰσχυρότερος καθόσον μάλιστα οὐδένα φραγμὸν προέβαλεν αὐτῷ ἡ ἠθικὴ ἐπιρροὴ ἣν ὁ Θεὸς παρέσχε τῇ γυναικὶ ὡς ἰσοζύγιον πρὸς τὴν φυσικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός.

Ὁ τοιοῦτος ὅμως ἐξευτελισμὸς τῆς γυναικὸς δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολύ. Διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ γυνὴ ἡ ἄλλοτε ἐξευτελισμένη, ἠγέρθη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῆς λαμπρότητι, νοοῦσα ἤδη ὅτι ὁ θεῖος νόμος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐπανέφερε τὴν σωτηρίαν της, ἀποδίδων αὐτῇ τὴν πολιτικὴν προσωπικότητά της, καὶ ὑψῶν αὐτὴν εἰς τὴν ἀξίαν ἣν οἱ νόμοι τῶν ἀνθρώπων τῇ εἶχον ἀφαιρέσῃ. Δι' ὃ φερομένη ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς εὐγνωμοσύνης, μετὰ πίστεως ἀπεφάσισεν ἀδιστάκτως ἵνα πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ πλάσματος ἐκλέξῃ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐν τῇ ἱερᾷ ἐλευθερίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ οὕτως ἡ γυνὴ ἀνεγεννήθη. Ἡ μάχη συνήφθη σφοδροτέρα μεταξὺ τῆς ὑλικῆς ἰσχύος τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς ἠθικῆς ἐπιρροῆς τῆς γυναικός, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς εἰδωλολατρίας, ἀλλ' ἐὰν τότε ἡ εἰδωλολατρία ἐνίκησεν, ἤδη ὅμως ὁ χριστιανισμὸς καὶ ἡ ἠθικὴ ἐθριάμβευσαν. Οὕτω μὴ δυνάμενος ὁ ἐθνικὸς ἀνὴρ νὰ πιέσῃ πλέον τὴν γυναῖκα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ ἐλαττώματος καὶ τοῦ πταίσματος, δι' αὐτῆς ἐπανέκαμψεν καὶ οὗτος πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ἱστορία ἀποκαλύπτει ἡμῖν καὶ τῷ ὄντι τὸ σπουδαῖον μέρος ὅπερ ἔλαβεν ἡ χριστιανὴ γυνὴ ἐν τῇ μεταστροφῇ τῶν εἰδωλολατρῶν παρασκευάσασα οὕτως ὁλοκλήρους λεγεῶνας μαρτύρων τοῦ ἀρτιγεννήτου Χριστιανισμοῦ πρώτη αὕτη βαίνουσα πρὸς τὸ μαρτύριον.

Ἀμέσως τότε ὁ θεῖος νόμος ἐπανέφερε τὰς μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς σχέσεις δι' ὧν εἶχεν ἑνώσῃ αὐτοὺς τὴν ἡμέραν τῆς πλάσεως. Οὗτοι δὲ συνδεδεμένοι καὶ πάλιν διὰ τοῦ ἱερωτέρου δεσμοῦ οὗτινος τὸ ἀδιάρρηκτον ἐκήρυξεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, διῆλθον τοὺς αἰῶνας ἐν τῇ ἰσότητι τῆς πίστεως ἀνοικοδομοῦντες ἀείποτε πᾶν ὅ,τι ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πάθη εἶχον καταστρέψῃ.

Τὸ μέγα Μυστήριον ἐμφανισθὲν ἐπὶ τῆς γῆς ἵνα ἐπαναφέρῃ τὴν ἰσορροπίαν τῶν δυνάμεων, ἐνετύπωσεν εἰς τὸν ἄνδρα καὶ εἰς τὴν γυναῖκα τὸν χαρακτῆρα τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας φωτίζων καὶ καθορίζων τὰς πράξεις αὐτῶν ἐπὶ τῆς βάσεως τῶν σχετικῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων, ἐν οἷς ἀποδείκνυται ἡ δικαιοσύνη τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ ἀξία τῆς γυναικός.

Ἐκ τούτων δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ περὶ τῆς ἰσχύος τῆς γυναικὸς καὶ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἐὰν ἐπὶ παραδείγματι εἰσάξητε εἰς τοὺς κόλπους μιᾶς οἰκογενείας γυναῖκα ἐνάρετον καὶ νοοῦσαν τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, διὰ τοῦ παραδείγματός της, διὰ τῶν λόγων της, αὕτη δύναται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐκείνῃ νὰ πλάσῃ πρότυπα τελείας ἀρετῆς. Τοῦθ' ὅπερ δὲ λέγομεν περὶ τῆς οἰκογενείας συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῆς κοινωνίας ὁλοκλήρου καθ' ὅσον αὕτη παρ' ἐκείνης συνίσταται.

Ἄρα, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ ἰσχὺς τῆς γυναικὸς εἶνε ἀπεριόριστος, ἀλλ' ὅπως ἀποβῇ εὐεργετικὴ τῇ κοινωνίᾳ ὀφείλει νὰ ἐμφορῆται ὑπὸ τῆς ἀρετῆς. Περὶ τούτου ἄλλοτε.

Χρ.

Ο ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑ

Διὰ τοῦ τελευταίου ταχυδρομείου ἀφίκετο ἐκ Ῥώμης πρὸς τὸν ἐνταῦθα προσωρινὸν διαχειριστὴν τῆς ἡμετέρας Ἐπισκοπῆς, ἡ ἐπίσημος ἀγγελία τοῦ διορισμοῦ τοῦ νέου ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ αἰδεσιμωτάτου πατρὸς Γαετάνου De Angelis διαμένοντος ἤδη ἐν Ῥώμῃ παρὰ τῇ μονῇ τῶν αἰδ. πατέρων τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου. Ταυτοχρόνως ὁ Ἅγιος Πατὴρ καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Καρδιναλίων συνέδριον δι' ἐπισήμου ἐγγράφου ἐκφράζουσι πρὸς τὸν αἰδεσιμώτατον Δ. Ριβέλλην τὴν ἄκραν αὐτῶν εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ ἐνδελεχεῖ μερίμνῃ, ζήλῳ, καὶ συνέσει ἣν ἐπεδείξατο ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς τέως χηρευούσης Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἡ Α. Α. Λέων ΙΓ' πρὸς ἔμπρακτον ἀπόδειξιν τῆς ὑψηλῆς Του ταύτης εὐαρεσκείας, ἀνύψωσε τὸν αἰδ. Δὸν Ριβέλλην εἰς τὸ ἀξίωμα τῶν Οἰκιακῶν Αὐτοῦ Ἱεραρχῶν (Prelato

Domestico). Διὰ τῆς προαγωγῆς ταύτης ὁ αἰδ. Δὸν Ριβέλλης κατατάσσεται μεταξὺ τῶν ἀνεξαρτήτων ἱεραρχῶν τῶν ὑπαγομένων ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῆς Ἁγίας Ἕδρας. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου διώρισεν αὐτὸν μέχρι νεωτέρων διαταγῶν Ἀποστολικὸν Διαχειριστὴν (Amministratore Apostolico) τῆς Ἐπισκοπῆς Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας μετὰ διαμονῆς ἐν Ἀθήναις.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου ἐνέπλησε χαρᾶς τὸν παρ' ἡμῖν καθολικὸν κόσμον ὅστις ἀνυπομόνως ἀναμένει τὸν σεπτὸν αὐτοῦ ἱεράρχην, οὗτινος εὔλαλος φήμη πρὸ πολλοῦ ἤδη διεθίθασε τὰ ὑπέροχα διοικητικὰ προσόντα.

Ἐκφράζοντες τῇ Ἁγίᾳ Ἕδρᾳ τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας δι' ἣν ἀείποτε ἐπεδείξατο πατρικὴν μέριμναν ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας διοικήσεως, συγχαίρομεν τὸν ἐν Ῥώμῃ διαπρεπῆ κληρικὸν καὶ νέον ἡμῶν Ποιμενάρχην, ἐπιφυλασσόμενοι ἵνα ἐν προσεχεῖ ἡμῶν φύλλῳ καταχωρίσωμεν τὴν σεμνὴν αὐτοῦ μορφὴν μετὰ τῶν σχετικῶν βιογραφικῶν σημειώσεων.

Η ΤΡΙΤΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

ΤΟΥ

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

Πρό τινος ἐπανηγυρίσθη ἐν Ἰταλίᾳ ἡ τρίτη Ἑκατονταετηρὶς εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας ἐκείνης καθ' ἣν ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Ἁγ. Ὀνοφρίου, ἀφ' ὧν μαγευτικωτάτη ὡς ἐν πανοράματι ἐκτυλίσσεται ἡ ἄποψις τῆς ἀθανάτου πόλεως ἐσβέννυτο ἡ πνοὴ εἰς τὰ χείλη λάτρου κορυφαίου τοῦ Ἰταλικοῦ Παρνασσοῦ, τοῦ Τορκουάτου Τάσσου, ὑποθαλπομένου ἐν ταῖς ὑστάταις αὐτοῦ στιγμαῖς ἐν μονῇ ἱερᾷ ὑπὸ τῶν πατέρων τοῦ Ἁγ. Ἱερωνύμου. Ἦτο παραμονὴ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ὕπατος Ποντίφηξ ὥρισε τὴν ἐν Καπιτωλίῳ στέψιν τοῦ ἐνδόξου μετώπου του, ἀλλ' ὁ Τορκουάτος ἄξιος πολυτιμωτέρας δάφνης ἐκ φύλλων ἀμαράντων, ἐστέφθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πλάστου ἐν τῇ χώρᾳ τῆς εὐδαιμονίας. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν αἰώνων ἡ παροῦσα γενεὰ καίτοι μᾶλλον διακρινομένη ἐπὶ ἔργοις κερδοσκοπικοῖς, ἐπὶ ἐφευρέσεσι πλουτοπαραγωγῆς πρὸς ἐξασφάλισιν χρήματος καὶ δόξης ἐξ ἐπιχειρήσεως βιομηχανικῶν ἢ τεχνικῶν, διετήρησεν οὐχ ἧττον καὶ διατηρεῖ θερμὴν καὶ ἀμείωτον τὴν συμπάθειαν πρὸς ἔργα φιλολογικά, ἰδίᾳ εἰς τὸ εἶδος τῆς ἐποποιίας τοῦ ἀριστοκράτου καὶ μοναρχικοῦ ποιητοῦ Τορκουάτου. Ὁ λαὸς ἐξ ἄλλου ἐν τοῖς αἰσθήμασι τοῦ ὁποίου ὡσεὶ ὑπὸ θερμοσποδίαν διατηρεῖται ἄσβεστος καὶ σώζεται δικαία ἐν τῇ ἀκεραιότητι αὐτῆς ἡ κρίσις ἐπὶ τῶν φιλολόγων καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν, ἐδείχθη ἀείποτε ἐνθουσιώδης θιασώτης τοῦ συγγραφέως τῆς *Ἐλευθερωθείσης Ἱερουσαλήμ.*

Δὲν ὑπάρχει ἰταλὸς ἢ ἀλλοδαπὸς ἀναγιγνώσκων τὴν ἰταλίδα φωνὴν ξένος τῆς *Ἐλευθερωθείσης Ἱερουσαλήμ,* ἧς οἱ ἐμμελεῖς στίχοι ἐμψυχούμενοι ὑπὸ ὑψηλοῦ νοήματος καὶ αἰσθήματος διαπύρου, ἀντηχοῦσι μετὰ πάθους ᾀδόμενοι ὑπὸ τῶν ἀλιέων παρὰ τὰς θαλασσίας ἀκτὰς τῆς Νεαπόλεως καὶ Βενετίας καὶ εἰς τὰς ὀρεινὰς κλιτύας τῶν Ἄλπεων ἔνθα ὁ ἐμπαθὴς τῆς φλογέρας ἦχος τοῦ ποιμένος συνδυάζεται ἁρμονικῶς μετὰ τοῦ ᾄσματος πρὸς τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν Ἱερουσαλήμ. Ἐξησφαλίσθησαν ἄρα πλήρεις καὶ ἀμέριστοι αἱ συμπάθειαι εἰς τὸν Τορκουάτον μᾶλλον ἢ εἰς ἄλλον οἱονδήποτε μέχρις αἰσθήματος δυσαρεσκείας, διότι ὁ Δάντης καὶ Ἀριόστος ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι κατά τε τὴν ὑψηλὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν δύναμιν τῆς πλάσεως τῶν εἰκόνων, τῆς περιγραφῆς καὶ τῆς ἀποτυπώσεως.

Αὐτοὶ οἱ ἐναντίοι του, ἐν τῇ φιλολογικῇ διαμάχῃ ὁ Σαλβιάτης, ὁ Πεσκέττης, ὁ Ταλεντώνης, ὁ Λομβαρδέλλης καὶ ἄλλοι μαχόμενοι ἀδόξως κατὰ τοῦ Ποιητοῦ, ἀκουσίως παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ ὁρμητικοῦ ρεύματος τῶν λαϊκῶν συμπαθειῶν, τὸν ἀνύψωσαν εἰς τὴν πρώτην μοῖραν τῆς ποιητικῆς σφαίρας συγκρίνοντες αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀριόστον. Τὸ δηλητήριον τῆς μεροληπτικῆς κριτικῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ μολύνῃ τὸ ἀνεξάρτητον καὶ τὸ ἐλεύθερον τῆς σκέψεως, ὥστε αὐτοὶ οἱ δυσφημοῦντες τὴν φιλολογικὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ποιητοῦ ἀνεγνώρισαν, παρὰ θέλησιν, καὶ ἐθαύμασαν τὸ ὕψος αὐτοῦ, διαθέσαντες ἕδραν ἐπιφανῆ ἐν τῷ τεμένει τῆς ἰταλικῆς Μούσης.

Ἡ σύγκρισις αὕτη καὶ μόνη τοῦ Τορκουάτου Τάσσου πρὸς τὸν Ἀριόστον, ἀναβιβάζει αὐτὸν ἐπὶ βάθρου ὑψηλοῦ, ὅπως παραδώσῃ μέγαν, ἔξοχον, ὑπέροχον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Πλὴν κρίσεις ἐκ συγκρίσεων μεταξὺ προσωπικοτήτων μὴ οὖσαι ἀπόλυτοι, προδίδονται μᾶλλον ἐλαττωματικαί, μὴ διευκρινίζουσαι τὴν πραγματικὴν ἀξίαν, ἀποκαλύπτουσι μόνον τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰ μειονεκτήματα. Ἡ μεγάλη ποιητικὴ ἀξία τοῦ Τορκουάτου ἔγκειται εἰς τὴν κατάκτησιν τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν συμπαθειῶν πάντων, τὸ ᾆσμα του εἶναι δημῶδες καὶ διὰ τὴν ἐποποιίαν καὶ διὰ τὰ εἰσαγόμενα πρόσωπα καὶ διὰ τὰ μεγάλα ἐπεισόδια τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ διὰ τὰ παρεμπίπτοντα δυσάρεστα τοῦ βίου αὐτοῦ, καὶ διὰ τὰς ἐλλείψεις καὶ ἀδυναμίας ὑπὸ διττὴν μορφὴν ἀνθρώπου καὶ καλλιτέχνου. Πάντα δὲ ταῦτα διότι ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐποποιίας ἀποβλέπει γεγονὸς διεγεῖρον τὸ ἐνδιαφέρον συμπάσης τῆς Χριστιανοσύνης, καθότι ἡ ἀνάμνησις καὶ μόνη τῆς πρώτης Σταυροφορίας σείει τὰς ἴνας καὶ διαθερμαίνει τὸ αἴσθημα πάσης γενεᾶς.

Οἱοσδήποτε ἀνερευνῶν τὰ ἱστορικὰ γεγονότα δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ καταδικάσῃ τὴν μεγάλην ἐκείνην Σταυροφορίαν διὰ τὸν ἐγωϊσμόν, διὰ τὰ αἴσχη καὶ τὰς αἱματοχυσίας ἐνώπιον τοῦ κινδύνου ὑφ' οὗ ἠπειλεῖτο ἡ Δύσις καὶ ἐξυβρίζετο ὁ Χριστιανικὸς πολιτισμὸς τῶν ἁγίων τόπων περὶ τὰ τέλη τῆς χιλιετηρίδος.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ κοσμοπολιτικὸν πνεῦμα τῆς Παπωσύνης ὅπερ διὰ τοῦ Οὐρβανοῦ τοῦ Β'. ὑποβοηθουμένου ὑπὸ Πέτρου τοῦ Πικάρδου, ἐπλήρου τὴν εὐχὴν Γρηγορίου τοῦ Ζ'. ἀναμφιβόλως ὁ Βόσπορος καὶ τὸ Βυζάντιον, ἡ Ἀκρόπολις αὕτη τοῦ κόσμου ἤθελε τότε περιελθῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων. Φρουρὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἡ Παπωσύνη συνενοῖ ἐν μιᾷ ὑψηλῇ ἰδέᾳ τὴν Δύσιν, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἐνεψύχου καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν κραταιὰν ἐκείνην στρατιάν, πρὸς διεκδίκησιν τῆς Μητροπόλεως τῆς Πίστεως καὶ τοῦ νεκρικοῦ θρόνου ἔνθα εἶχεν ἐνταφιασθῇ ἡ σωρὸς τοῦ Λυτρωτοῦ.

Τὴν γόνιμον ταύτην ὑπόθεσιν ἡ φλογερὰ ψυχὴ τοῦ Τορκουάτου ψάλλει περιπαθῶς οἰστρηλατουμένη ὑπὸ σκοποῦ εὐεργετικοῦ, ἐπιδιώκει δάφνας θαλερὰς ἀληθοῦς δόξης. Τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ πολλὴ φήμη τῆς *Ἐλευθερωθείσης Ἱερουσαλήμ,* ἐὰν δὲν κατεδίκασαν εἰς λήθην τὰ λοιπὰ ἔργα τοῦ Τορκουάτου, κατέταξαν ὅμως τινὰ μὲν εἰς δευτέραν, τινὰ δὲ εἰς τρίτην βαθμίδα.

Νῦν πανηγυριζομένης τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος αὐτοῦ, ἐπιστήμονες καὶ ἀγράμματοι ἀναπολοῦσι τὸν συγγραφέα τῆς ἀπελευθερωθείσης Ἱερουσαλήμ, ἐὰν μὴ ἀμνήμονες τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἔργων, ὀλίγον βεβαίως ἐνθουσιασμὸν ἐπιδεικνύοντες, ἅτε ἀπορροφώσης τῆς ἐποποιίας, καὶ ὡς ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς φύσεως καὶ διὰ τὴν φιλολογικὴν ὑπεροχήν, τὴν κοινὴν προσοχὴν καὶ τὰς κοινὰς συμπαθείας.

Παρακολουθοῦντες καὶ ἡμεῖς τὴν παραδειγματικὴν μετριοφροσύνην τοῦ μεγάλου ποιητοῦ ἐκφρασθεῖσαν κατὰ τὰς ὑστάτας αὐτοῦ στιγμάς, ζητήσαντος ν' ἀφεθῇ ἐν εἰρήνῃ μακρὰν τῆς ματαιότητος καὶ τοῦ θορύβου τοῦ κόσμου, ἐχαράξαμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα εἰς ἀνάμνησιν τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Σπένδοντες δὲ θερμὸν εὐγνωμοσύνης καὶ ἀροσιώσεως δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ, χαιρετίζομεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς κορυφῆς τοῦ Παρθενῶνος τὸ ἔνδοξον τέκνον τῆς ἀδελφῆς Ἰταλίας.

Α. Ρ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

(Τακτικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ).

15 Μαΐου 1895.

Ὡραία καὶ σεμνοπρεπὴς ὑπῆρξεν ἡ ἐν τῷ ἐνταῦθα Καθεδρικῷ ναῷ λαβοῦσα χώραν ἱεροτελεστία τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 5 ἱσταμένου.

Ἡ Α. Π. ὁ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μπό-

νης μετέδιδε τὸ πρῶτον τῶν ἀχράντων μυστηρίων πρὸς ἑκατὸ μικροὺς ἀγγέλους ὑπὸ τῆς ἀθωότητος περιβεβλημένους καὶ μαθητὰς τοῦ Παρθεναγωγείου τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους καὶ τῆς τοῦ Ἁγ. Βικεντίου ἑσπερινῆς Σχολῆς. Αἱ νεάνιδες πρὸ πάντων λευχειμονοῦσαι τὴν κεφαλὴν ῥόδοις καὶ ἴοις ἐστεμμέναι ἀφείλκυον τὰ δάκρυα τῶν περιεστώτων. Ὁ γεραρὸς Ἱεράρχης διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ μελιρρύτου εὐγλωττίας ἐξῆρε τὸ μέγα πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα παρὰ τοῦ οἰκτίρμονος Λυτρωτοῦ παραχωρηθὲν τῆς Ἁγ. Μεταδόσεως δῶρον, καὶ ἐν παραινέσει ἀνέμνησε τὸ σφρῖγος ἐκεῖνο τῶν ψυχικῶν διαθέσεων ὡν πάντες ἐμφορούμενοι ὀφείλουσι νὰ προσέρχωνται εἰς τὸ ὑπέρτατον τοῦτο μυστήριον. Διαρκούσης τῆς τελετῆς ἐν κατανυκτικῇ προσοχῇ τὸ συνωστιζόμενον πλῆθος ἠκροάζετο τῶν θρησκευτικῶν τροπαρίων ψαλλομένων ὑπὸ τῶν μαθητριῶν τοῦ ῥηθέντος Παρθεναγωγείου ἐξ ὧν τὸ πνεῦμα ἀπελάμβανε γοητείαν ὅλως νέων συγκινήσεων, μετεωριζόμενον εἰς ὑπερτέρας σφαίρας. Τὸ δ' ἑσπέρας περὶ τὴν ᾗ ὥραν ὁ ῥηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος, τῶν Λίδ. τῆς Μητροπόλεως Κανονικῶν διακονούντων αὐτῷ, μετὰ νέον λόγον δι' οὗ μετὰ πάσης θεολογικῆς ἀκριβείας ἐξεδήλωσε τὴν οὐσίαν καὶ τὰ ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Χρίσματος μυστηρίου, ἔχρισε, τοὺς κατὰ τὴν πρωΐαν μεταλαβόντας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς μυρώσεως πάντες μετέβησαν εἰς τὸ ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ βαπτιστήριον, καὶ διὰ τῆς γλυκυφώνου δεήσεως μιᾶς τῶν νεανίδων ἐπὶ τοῦ Ἁγ. Εὐαγγελίου, ἀνενέωσαν τὰς ἐν τῷ βαπτίσματι δοθείσας ὑποσχέσεις. Προχωρήσαντες τέλος ἐνώπιον τοῦ τῆς Ὑπεραχράντου Παρθένου βωμοῦ διὰ τῶν ἁγνῶν ἑτέρας νεανίδος χειλέων ηὐχήθησαν ὑπὲρ τῆς τῶν γονέων αὐτῶν εὐημερίας καὶ τῆς τῶν διδασκάλων τῶν μετὰ τοσαύτης ἀγάπης καὶ αὐταπαρνήσεως μεριμνώντων περὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ διανοητικῆς αὐτῶν διαπλάσεως.

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην 15 ὁδεύοντος, ἀνεχώρησεν εἰς Ῥώμην ὁ Π. Θ. Λ. Πόλιτος ὅπως χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος Σύρου, ἐγκαταλείπων ἐνταῦθα ἐπὶ σπανίᾳ ἀρετῇ καὶ εὐρυτάτῃ παιδείᾳ τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

Φ. Δ. Μ.

† ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΓΚΟΖΑΝΤ

Θλιβερὸν ἄγγελμα διεβίβασεν ἡμῖν ὁ τηλέγραφος. Ὁ γεραρὸς προεστὼς τῶν ἐν Θήρᾳ Λαζαριστῶν αἰδεσιμώτατος πατὴρ Γουλιέλμος Gauzente ἀπεβίωσεν ἐν Σμύρνῃ ἐκ συγκοπῆς. Εὑρισκομένου τοῦ φύλλου ἡμῶν ὑπὸ τὰ πιεστήρια ἀδυνατοῦμεν δεόντως νὰ ἐξυμνήσωμεν τὸν ἀνεπίληπτον βίον καὶ τὰς ὑπερόχους αὐτοῦ ἀρετὰς δι' ὧν τοσαύτας εὐεργεσίας παρεῖξε τῇ Θηραϊκῇ κοινωνίᾳ, ἧς ἡ σύγχρονος καθολικὴ νεολαία ἅπασα σχεδὸν ἐγαλουχήθη ἐν τοῖς νάμασι τῶν διδασκαλιῶν αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῇ ἀνυπολογίστῳ ταύτῃ ἀπωλείᾳ ἐκφράζομεν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν Θηρέους τὰ εἰλικρινῆ ἡμῶν συλλυπητήρια, συνενοῦντες τὰς εὐχὰς ἡμῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων.

ΙΩΝΑΣ ΚΑΙ ΕΥΔΟΚΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ Ν. Μ.

(πρωτότυπον)

Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς περιωνύμου, ὡραίας καὶ πλουσιωτάτης Ἑλληνικῆς πόλεως Δαμασκοῦ ὑπὸ τῶν ἀγρίων καὶ φανατικῶν Ἀράβων Μωαμεθανῶν, διωρίσθη ὁ ἄραψ Δεράρ νὰ περιπολῇ πέριξ τῆς πόλεως καὶ τοῦ πεδίου μετὰ δισχιλίων ἱππέων.

Τινὲς ἐξ αὐτῶν περιελαύνοντες μιᾷ τῶν νυκτῶν παρὰ τὰ τείχη, ἤκουσαν μακρόθεν χρεμετισμὸν ἵππου καὶ παρατηροῦντες μετὰ προσοχῆς κύκλῳ, διέκριναν ἱππέα ἐρχόμενον λαθραίως καὶ μετὰ προφυλάξεως ἐκ τῆς πύλης Καισάνης.

Ἐνεδρεύσαντες ἐν σκιερῷ τόπῳ, ἀνέμενον μέχρις ὅτου ἐπλησίασεν ὁ ἱππεύς, ὅτε ἐξορμήσαντες ἠχμαλώτισαν αὐτόν.

Ἦτο ὁ συλληφθεὶς νεανίας Σύριος φέρων πλουσίαν καὶ κομψὴν ἐνδυμασίαν, εὐγενὴς καὶ κατὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν οἰκογένειαν. Ὀλίγος μόλις παρῆλθε χρόνος μετὰ τὴν σύλληψίν του, ὅτε ἐθεάθη καὶ ἕτερος ἱππεὺς ἐξερχόμενος διὰ τῆς αὐτῆς πύλης καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅστις πλησιάσας προσεκάλει χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν αἰχμαλωτισθέντα διὰ τοῦ ὀνόματος Ἰωνᾶ. Οἱ περιπολοῦντες τότε διέταξαν τοῦτον νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν καλοῦντα νὰ προσέλθῃ. Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ὅτι ὑπήκουσεν ἀποτείνας λέξεις τινας Ἑλληνιστί, τὰς ὁποίας ὅμως μόλις ἀκούσας ὁ ἕτερος, μετέστρεψε τὸν χαλινὸν ἐπανελθὼν καλπάζων εἰς τὴν πό-

SILVIO PELLICO

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΜΟΥ

— Καὶ τί εἶναι οἱ *καρβονάροι*;

— Τοὺς γνωρίζω τόσον ὀλίγον, ὥστε οὐδὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω.

— Φαίνεται ὅτι εἶσθε πολὺ ταπεινὸς διὰ νὰ συνομιλῆτε μὲ τοὺς συντρόφους μου. Τὸ γνωρίζετε κύριε; εἶνε κλέπται.

Ὁ φύλαξ διέκοψεν ἀποτόμως τὴν ὁμιλίαν μας.

Ἠρυθρίασα ἐξ αἰδοῦς, πλὴν κατόπιν ἠρυθρίασα ἐκ δευτέρου διὰ τὸ πρῶτον ἐρύθημά μου, ἀναλογισθεὶς ὅτι τὸ νὰ συνομιλῇ τίς ἔστω καὶ μὲ κλέπτας ὑφ' οὓς ἐγὼ ὅρους, δὲν ἦτο καταισχύνη ἀλλὰ τιμή.

ΚΕΦ. XIV

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν ἐξῆλθον εἰς τὸ παράθυρον ὅπως ἴδω τὸν Μέλχιωρ. Τζόγια ἀλλὰ δὲν ὡμίλησα πλέον μετὰ τῶν κλεπτῶν. Ἀπήντησα εἰς τὸν χαιρετισμόν των καὶ τοῖς εἶπον ὅτι μοὶ εἶχεν ἀπηγορευθῇ νὰ τοῖς ὁμιλῶ.

Εἶδον προσερχόμενον τὸν γραμματέα ὅστις ἄλλοτε μὲ εἶχεν ἀνακρίνῃ. Μοὶ ἀνήγγειλε ἐπίσκεψίν τινα ἥτις ὤφειλε νὰ με εὐχαριστήσῃ. Καὶ ὅταν ἐνόμισεν ὅτι μὲ εἶχεν ἀρκούντως προδιαθέτῃ, μοὶ εἶπεν· — Ἐν μιᾷ λέξει, εἶναι ὁ πατήρ σας, λάβετε τὸν κόπον νὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

Τὸν ἠκολούθησα διὰ μέσου τῶν γραφείων μὲ καρδίαν πάλλουσαν ἐκ χαρᾶς καὶ συγκινήσεως, προσπαθῶν νὰ δείκνυω πρόσωπον γαλήνιον τὸ ὁποῖον καθησύχασε τὸν πατέρα μου.

Ὅτε ἔμαθε τὴν σύλληψίν μου, ἤλπισεν ὅτι θὰ προέκειτο ἁπλῶς περὶ ὑπονοιῶν καὶ ὅτι τάχιστα θὰ ἐξηρχόμην τῆς φυλακῆς. Ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἡ κράτησίς μου ἐμηκύνετο, ἦλθεν ὅπως κατωρθώσῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν μου. Θλιβερὰ πλάνη τῆς πατρικῆς στοργῆς! Οὐδέποτε ἐφαντάζετο ὅτι εἶχον τὴν τόλμην νὰ πράξω τι ἐναντίον τῶν νόμων, καὶ ἡ προσπεποιημένη εὐθυμία μεθ' ἧς τῷ ὡμίλησα, ἔπεισεν αὐτὸν ὅτι οὐδὲν εἶχον νὰ φοβηθῶ.

Ἡ βραχεῖα συνδιάλεξις ἥτις παρεχωρήθη ἡμῖν, μοὶ προξένησε ἐνδόμυχον ταραχήν, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ἀποκρύπτω πᾶν ἴχνος ταραχῆς. Ἡ φρικτωτέρα δι' ἐμὲ στιγμὴ ὑπῆρξεν ἡ τοῦ ἀποχωρισμοῦ . . .

Ὑπὸ τὰς περιστάσεις ὑφ' ἃς διετέλει ἡ Ἰταλία, ἤμην βέβαιος ὅτι ἡ Αὐστρία θὰ προσεφέρετο λίαν αὐστηρῶς καὶ θὰ κατεδικαζόμην εἰς θάνατον ἢ τουλάχιστον εἰς πολλῶν ἐτῶν δεσμά. Νὰ ἀποκρύψω τὴν πεποίθησίν μου ταύτην ἀπὸ τοῦ πατρός μου! νὰ πληρώσω αὐτὸν χιμαιρῶν προβάλλων ἐλπίδας περὶ ταχείας ἀπελευθερώσεως! νὰ μὴ κλαύσω ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν, ὁμιλῶν περὶ τῆς μητρός μου, τῶν ἀδελφῶν μου, τοὺς ὁποίους δὲν ἤλπιζον νὰ ἐπανίδω ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης! νὰ παρακαλῶ αὐτὸν ὅπως ἐπανέλθῃ νὰ μὲ ἴδῃ, ἐὰν ἠδύνατο! Οὐδὲν ποτὲ μοὶ ἐστοίχισε τοσαύτην βίαν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Ἀπεχωρίσθη ἐμοῦ πλήρης παρηγορίας καὶ ἐγὼ ἐπέστρεψα εἰς τὴν φυλακήν μου τὴν καρδίαν αἱμάσσουσαν. Ὅτε ἐναπέμεινα μόνος, ἐνόμισα ὅτι θὰ ἠδυνάμην νὰ παρηγορηθῶ παραδιδόμενος εἰς τὰ δάκρυα. Πλὴν ἠπατώμην. Ἐξεράγην εἰς λυγμοὺς χωρὶς οὐδὲ δάκρυ νὰ δυνηθῶ νὰ χύσω. Ἡ θλῖψις τοῦ νὰ μὴ δύνηταί τις νὰ κλαύσῃ εἶναι μία τῶν μεγαλειτέρων, καὶ ἐν τούτοις ποσάκις ἐδοκίμασα αὐτήν.

Κατελήφθην ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἠδυνήθην νὰ πίω οὐδὲ ἓν κοχλιάριον ζωμοῦ. Ἄχ! ἔλεγον, εἴθε νὰ ἦτο θανατηφόρος ἡ ἀσθένειά μου, ὅπως βραχύνῃ τὸ μαρτύριόν μου.

Ἄφρων καὶ ἄνανδρος ἐπιθυμία. Ὁ Θεὸς δὲν εἰσήκουσεν αὐτήν, καὶ νῦν εὐγνωμονῶ αὐτῷ. Καὶ εὐγνωμονῶ, οὐχὶ διότι μετὰ δέκα ἔτων εἰσκτὴν ἐπανέκτησα τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ ἐπανεῖδον τὴν οἰκογένειάν μου, ἀλλὰ διότι αἱ δυστυχίαι προσδίδουσι ποιάν τινα ἀξίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον· ἐλπίζω δ' ὅτι καὶ δι' ἐμὲ δὲν ὑπῆξαν ἄνευ ὠφελείας.

λιν. Ἀγνοοῦντες οἱ ἄραβες τὴν ἑλληνικὴν καὶ κατὰ συνέπειαν μὴ ἐννοήσαντες τί εἶπεν ὁ διαταχθείς, ὑποπτεύσαντες δ' ὅτι διὰ τῶν λέξεων ἐκείνων ὑπηγγέλθη ὁ κίνδυνος, θὰ ἐσπάραττον τὸν αἰχμάλωτον αὐθωρεί, ἂν μὴ ὡρίμως σκεφθέντες ἀπεφάσιζον νὰ τὸν ὁδηγήσωσιν εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον αὐτῶν Καλήδ. Ἀνακριθεὶς παρὰ τούτου ὁ νέος, ὡμολόγησεν ὅτι ἦτο εὐγενὴς τῆς Δαμασκοῦ καὶ μνηστὴρ ὡραίας τινὸς δεσποινίδος Εὐδοκίας καλουμένης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ γονεῖς αὐτῆς ἠθέτησαν τὴν εἰς γάμον συγκατάθεσίν των συνεφώνησαν οἱ ἔρασταὶ νὰ φύγωσι κρυφίως ἐκ Δαμασκοῦ, δωροδοκήσαντες δι' ἀρκετῆς ποσότητος χρυσοῦ τοὺς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην φύλακας τῆς πύλης.

Ἡ κόρη, μετημφιεσμένη εἰς ἄνδρα καὶ συνοδευομένη ὑπὸ δύο τῶν οἰκείων αὐτῆς ἠκολούθει αὐτὸν εἰς ἀπόστασίν τινα, ἐνῷ οὗτος προεπορεύετο κατασκοπεύων, ὅπως ἐν ἐνδεχομένῳ κινδύνῳ προειδοποιήσῃ διὰ συνθήματος τὴν κατόπιν του ἐρχομένην μνηστήν του. Ἡ δὲ ἀπάντησις ἣν ἑλληνιστὶ τῇ ἔδωκε, ὅτε τὸν ἐρώνησεν ἦτο « τὸ πτηνὸν συνελήφθη. » Ὁ Καλὴδ ὁρμῶ, ὅστις δὲν συνεκινεῖτο ἀπὸ τοιούτους ἔρωτας ἔθεσεν ἀμέσως τὸν αἰχμάλωτον εἰς τὸ σύνηθες παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς δίλημμα «Ἀσπάσθητι, εἶπε, τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰσλὰμ καὶ ὅταν ἡ Δαμασκὸς πέσῃ εἰς χεῖρας ἡμῶν λαμβάνεις τὴν μνηστήν σου· ἀρνεῖσαι; τότε ἡ κεφαλή σου πίπτει.

Ὁ ὀλιγόπιστος Ἰωνᾶς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς μαχαίρας καὶ τῆς μελλονύμφου του, καὶ ἀμέσως διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Καλήδ, ἐποιήσατο τὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ καὶ ἔκτοτε ἠγωνίσθη ὁ μιαρὸς μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου πρὸς ἅλωσιν καὶ καταστροφὴν τῆς πόλεως καὶ τῶν ὁμοθρήσκων του, ἀναμένων ὁ ἄθλιος ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς ἰδίας πατρίδος καὶ τῆς σφαγῆς τόσων ἀθώων συμπολιτῶν του νὰ στέψῃ τὰς ἐλπίδας του.

Ἑβδομήκοντα ὅλας ἡμέρας ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ τῶν ἀγρίων καὶ φανατικῶν λεγεώνων τῆς Ἐρήμου ἡ εὐφορωτάτη καὶ πλουσιωτάτη αὕτη Χριστιανικὴ πόλις, ἥτις ἀφοῦ ἐπὶ ματαίῳ ἠγωνίσατο μετὰ παραδειγματικῆς ἀνδρείας καὶ γενναιότητος ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὸν εὐθαρσῆ καὶ εὐγενῆ Ἕλληνα Θωμᾶ, γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ συνομολογήσῃ συνθήκην περὶ παραδόσεως μετὰ τοῦ πολιορκοῦντος Ἀβοὺ-Ὀβείδα, τὸν ὁποῖον μεταξὺ τῶν λεγεώνων ἐκείνων ἐγίνωσκον οἱ πολιορκούμενοι ὡς φιλάνθρωπον καὶ ἠπίου χαρακτῆρος.

Κατὰ τὴν συνομολογηθεῖσαν συνθήκην οἱ θέλοντες ἐκ τῶν ἑγκατοίκων ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ ἀπέλθωσιν ἐν ἀσφαλείᾳ μεθ' ὅσων ἠδύναντο νὰ κομίσωσι σκευῶν καὶ μετὰ τῶν ἀναγκαιούντων ὅπλων πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν κατὰ τῶν κλεπτῶν καὶ τῶν ἀγρίων ζώων. Ἀλλ' ὁ αἱμοβόρος καὶ θηριώδης ἀρχιστράτηγος Καλήδ, κατ' οὐδένα λόγον ἤθελε ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν συνθήκην, πλὴν ἐπὶ τέλους μετὰ βιαιοτάτην ἔριδα, ἣν συνῆψε μετὰ τοῦ συνθηκολογήσαντος Ἀβοὺ-Ὀβείδα, συνήνεσε μετὰ πολλῆς δυσκολίας καὶ ἔδωκε τριῶν ἡμερῶν ἄδειαν, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων οἱ φεύγοντες ἦσαν ἀσφαλεῖς ἀπὸ βιαιοπραγίας ἢ διωγμούς.

Παραδοθείσης τῆς Δαμασκοῦ εἰς τοὺς ἀγρίους κατακτητάς, ὁ ἀρνησίθρησκος Ἰωνᾶς εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἐζήτησε τὸ οἴκημα τῆς Εὐδοκίας. Ἐκεῖ ἔμαθε καὶ νέαν ἀπόδειξιν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης της, διότι ὑποθέσασα αὕτη, ὅτι ἔπεσε μάρτυς τῆς πίστεώς του, ὅτε συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἀράβων ἀπηρνήθη τὸν κόσμον κλεισθεῖσα ἐντὸς μοναστηρίου. Ὁ Ἰωνᾶς ἔδραμεν εἰς τὴν μονὴν ἀλλ' ὅταν ἡ εὐγενὴς καὶ ὑψηλὰ φρονοῦσα Εὐδοκία ἔμαθεν ὅτι ἠρνήθη τὴν θρησκείαν του, τῷ ἔστρεψεν εὐθὺς τὰ νῶτα μετὰ περιφρονήσεως καὶ ἀποστροφῆς, καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τὸ κελλίον της μὴ θέλουσα νὰ τὸν ἐπανίδῃ πλέον. Ἕξαλλος γενόμενος ἐξ ὀργῆς ὁ Ἰωνᾶς ἀνέμνησεν, εἰς τὸν Καλὴδ τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅτι θὰ τῷ ἀπέδιδε τὴν μνηστήν αὐτοῦ, καὶ ἐζήτειτο ὅπως κατακρατήσῃ αὐτὴν φοβούμενος μὴ στερηθῇ ταύτης. Ἀλλ' ὁ Καλὴδ προέτασσε τὴν μετὰ τοῦ Ἀβοὺ-Ὀβείδα σύμβασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦσαν ἐλεύθεροι ὅσοι ἤθελον νὰ ἀπέλθωσιν. Οἱ στρατιῶται καὶ νέοι ὁμόθρησκοί του παρεμύθουν αὐτὸν ἀναφέροντες μίαν ἐκ τῶν διδασκαλιῶν τῆς νέας πίστεως ἣν ἠσπάσθη « ἦτο γεγραμμένον ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ πεπρωμένου νὰ μὴ λάβῃς ποτὲ τὴν γυναῖκα ἐκείνην.»

Συνηθροίσθη λοιπὸν ὅλον ἐκεῖνο τὸ δυστυχὲς πλῆθος καὶ ἔχον ἐπὶ κεφαλῆς τὸν γενναῖον Θωμᾶν ἔβαινε πρὸς τὴν Ἀντιόχειαν διὰ μέσου τῶν ἐρήμων καὶ ἀποκρήμνων ἐκείνων ὀρέων.

Οἱ θησαυροὶ τοὺς ὁποίους ἐκόμιζον μεθ' ἑαυτῶν οἱ ἐξόριστοι ἀπερχόμενοι, καὶ ἡ βεβαία σφαγὴ τὴν ὁποίαν διεξέφευγον τόσοι

ΚΕΦ. XV

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ πατήρ μου ἐπανῆλθε. Προσεποιήθην καὶ πάλιν τὸν εὔθυμον εἰς τρόπον ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο ποτὲ νὰ μαντεύσῃ τί εἶχον ὑποφέρῃ καὶ ἐξηκολούθουν νὰ ὑποφέρω ἀκόμη.

— Ἐλπίζω, μοὶ εἶπεν ὁ πατήρ μου, ὅτι μετά τινας ἡμέρας θὰ ἀποσταλῇς εἰς Τουρῖνον. Σοὶ ἔχομεν ἤδη ἑτοιμάσῃ τὸ δωμάτιόν σου καὶ σὲ ἀναμένομεν μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας. Τὰ καθήκοντά μου μὲ ἀναγκάζουσι ν' ἀναχωρήσω. Ἐνήργησον εἰς τρόπον ὥστε, ὤ! ναὶ σὲ παρακαλῶ, ἐνήργησον νὰ μὲ ἐπανίδῃς τὸ ταχύτερον.

Ἡ συμπαθὴς καὶ μελαγχολικὴ στοργή του, μοὶ ἐξέσχιζε τὴν καρδίαν. Δὲν θὰ ἐφαινόμην ἄξιος τοῦ πατρός μου καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐὰν τῷ ἔλεγον : — Ἴσως δὲν θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἂς χωρισθῶμεν λοιπὸν μὲ τὴν ἰδέαν ταύτην, ἄνευ παραπόνων, ἄνευ στεναγμῶν. Εἰπὲ ν' ἀκούσω τὴν πατρικὴν εὐλογίαν ἐκφερομένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου !

Ἡ γλῶσσα αὕτη μοὶ ἤρεσε χιλιάκις τῆς προσποιήσεως. Πλὴν ἔβλεπον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ σεβασμίου ἐκείνου γέροντος, τὰ χαρακτηριστικά του, τὰς λευκάς του τρίχας, καὶ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνθέξῃ ὁ δυστυχὴς ὅπως ἀκούσῃ καθαρὰν τὴν δυστυχίαν μου.

Καὶ ἐάν, λέγων αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν, τὸν ἔβλεπον ἀπελπιζόμενον, λιποθυμοῦντα (φρικτὸν νὰ τὸ σκεφθῇ τις), ἴσως, πληττόμενον ὑπὸ τοῦ θανάτου ἐν μέσῳ τῶν ἀγκαλῶν μου ;

Δὲν μοὶ ἦτο ὅθεν ἐπιτετραμμένον νὰ τῷ εἴπω τὴν ἀλήθειαν οὐδὲ κἂν νὰ ἐπιτρέψω νὰ τὴν διίδῃ. Ἡ προσπεποιημένη γαλήνη μου πλήρως ἐξηπάτησεν αὐτόν. Ἀπεχωρίσθημεν ἄνευ δακρύων. Ἀλλ' ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ μου ἐν τῇ φυλακῇ, ἠσθάνθην τὰς αὐτὰς ἀγωνίας ἃς καὶ κατὰ τὴν πρώτην φοράν, ματαίως καὶ πάλιν ἐπικαλεσθεὶς τὸ δῶρον τῶν δακρύων.

Τὸ νὰ ὑπομείνω ἐν τῇ φρίκῃ μακροτάτης αἰχμαλωσίας, νὰ ὑπομείνω τὸ ἄτιμον τῆς λιμητόμου πλῆγμα, ἦτο τέλος ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών μου· πλὴν ν' ἀνθέξω εἰς τὴν ἄπειρον θλῖψιν, ἣν ὁ θάνατός μου θὰ παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ ταλαιπώρου πατρός, μητρὸς καὶ ἀδελφῶν μου, ὤ! τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

Ἔπιπτον τότε κατὰ γῆς, μετὰ ζέσεως ἧς παρομοίαν οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθην, καὶ προσηυχόμην ὡς ἑξῆς :

— Θεέ μου, τὸ πᾶν ἀποδέχομαι ὡς ἐκ τῆς χειρός σου, ἀλλ' ἐνδυνάμωσον τοσοῦτον ἰσχυρῶς τὰς καρδίας ἐκείνων διὰ τοὺς ὁποίους εἶμαι τόσον προσφιλής, ὥστε νὰ παύσω τοῦ νὰ ὦ τοιοῦτος, καὶ ἡ ζωὴ οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν ἕνεκεν ἐμοῦ οὐδὲ κατὰ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν εἴθε νὰ μὴ βραχυνθῇ.

Ὤ! εὐεργετήματα τῆς προσευχῆς ; Ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἔμενον τὴν καρδίαν ὑψωμένην πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἡ πίστις μου ηὐξάνετο ἀναλόγως τῆς μελέτης μου ἐπὶ τῆς θείας ἀγαθότητος. Ναί, τοῦτο εἶναι δυνατόν! Τοιοῦτον εἶναι τὸ καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ λογικόν, ὅπερ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, τὸ λογικὸν λέγει ὅτι τὰ πάντα ὀφείλουσι νὰ θυσιασθῶσι πρὸ τῆς ἀρετῆς.

ΚΕΦ. XVI

Ἡμέραι τινὲς διέρρευσαν καὶ ἐγὼ ἤμην πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ ἠθικῇ καταστάσει, ἐν μέσῳ ὑῆλα δὴ γλυκείας τινὸς μελαγχολίας πλήρους εἰρήνης καὶ θρησκευτικῶν διαλογισμῶν. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶχον νικήσῃ πᾶσαν ἀδυναμίαν καὶ ὅτι ἤμην πλέον ἀπρόσβλητος ἀπὸ πάσης θλίψεως. Ἄφρων ἀπάτη ! ὁ ἄνθρωπος καίτοι τείνει καθ' ἑκάστην εἰς τὴν τελειότητα ἐν τούτοις οὐδέποτε φθάνει. Ποῖον λοιπὸν νέον συμβὰν ἦλθεν ἵνα ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν μου ; Ἡ θέα φίλου τινὸς δυστυχοῦς· ἡ θέα τοῦ καλοῦ μου Πέτρου ὅστις διῆλθε διὰ τοῦ διαδρόμου βήματά τινα μακρὰν ἐμοῦ ὅτε εὑρισκόμην ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Τὸν εἶχον ἀποσύρῃ τῆς κρύπτης του ὅπως τὸν ὁδηγήσωσιν εἰς τὰς ἐγκληματικὰς φυλακάς.

Καὶ αὐτὸς καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν διῆλθον τοσοῦτον ταχέως ἐνώπιόν μου, ὥστε μόλις ἔλαβον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅπως ἴδω κρυφίόν τινα χαιρετισμὸν ὃν μοὶ ἀπηύθυνε καὶ νὰ τῷ ἀποδώσω αὐτόν.

Δυστυχῆ νέε ! Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας σου, μὲ διάνοιαν ὑπισχνουμένην τὰς ἀρίστας τῶν ἐλπίδων, ἐστολισμένος ἀρετῶν, τίμιος, εὐγενής, ἀξιαγάπητος, γεννηθεὶς ὅπως χαρῇς τὴν ζωὴν νὰ ἐριφθῇς ἕνεκεν πολιτικῶν λόγων ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἐν χρόνῳ κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει τις ἂν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποφύγῃ τὴν κεραυνοβολοῦσαν τῶν νόμων ἐτυμηγορίαν ; !

[Ἕπεται συνέχεια].

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΚΑΘΟΛΙΚΟΝ Μάϊος.			ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ Μάϊος.
Ἁγ. Εὐτυχίου.	21	Τρίτη	9 Ἠσαΐου τοῦ Προφήτου καὶ Χριστοφόρου.
Ἁγ. Πασχάλη.	22	Τετάρτ.	10 Σίμωνος Ἀποστόλου τοῦ Ζηλωτοῦ.
ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.	23	Πέμπτ.	11 ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.
Τῆς Παναγίας ὑπὸ τὸν τίτλον «Βοήθεια τῶν Χριστιανῶν».	24	Παρασ.	12 Ἐπιφανίου Ἐπισκόπου Κύπρου.
Ἁγ. Λέοντος Ι. Πάπα Ρώμης.	25	Σαββ.	13 Τῶν ἐν Νικαίᾳ 318 Πατέρων.
Ἁγ. Φιλίππου ἐκ Ρώμης, 3ῃ ἑκατονταετηρὶς τοῦ θανάτου αὐτοῦ.	26	Κυριακ.	14 Ἰσιδώρου τοῦ ἐν Χίῳ μάρτυρος.
Ἁγ. Ἰωάννου Ι. Πάπα Ρώμης.	27	Δευτέρ.	15 Ἀχιλλείου Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσσης.
Ἁγ. Οὐρβανοῦ Ι. Πάπα Ρώμης.	28	Τρίτη	16 Ἁγ. Θεοδώρου μαθητ. Ἁγ. Παχωμίου.
Ἁγ. Βονιφακίου IV Πάπα Ρώμης.	29	Τετάρτ.	17 Ἀνδρονίκου τοῦ Ἀποστόλου.
Ἁγίας Πετρονίλλης.	30	Πέμπτ.	18 Πέτρου, Διονυσίου καὶ λοιπῶν μαρτύρων.
Ἁγίας Ἀγγελικῆς.	31	Παρασ.	19 Πατρικίου ἱερομάρτυρος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ νέος Ἐπίσκοπος Σύρου Θ. Π. Πόλιτος μετ' εἰκόνος.
Αἱ χρονῖαι ἀναγνώσεις, ὑπὸ Πατρέως.
Ὁ ἔξω κόσμος.
Κοινωνικαὶ σημειώσεις.
Ρώμη καὶ Ἀγγλία.
Ἡ Γυνή, ὑπὸ Χρ.
Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.
Ἡ 3η ἑκατονταετηρὶς τοῦ Τουρκοκράτους Τάσσου, ὑπὸ Α. Ρ.
Ἀνταπόκρισις ἐκ Κερκύρας.
Γουλιέλμος Ganzente.
Ἰωνᾶς καὶ Εὐδοκία.
Αἱ ὑγλαικαί μου. Silvio Pellico. Ἐπιφυλλὶς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.
Ἡμερολόγιον.
Ταχυδρομεῖον «Ἁρμονίας».

ἄπιστοι, ἠρέθιζον ὑπερβαλλόντως τὸν Καλήδ, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ ἐπὶ πλέον, διέταξε τοὺς ἄνδρας του νὰ ὦσιν ἕτοιμοι πρὸς ἐνέργειαν, ὡς ἀποφασίσας νὰ καταδιώξῃ τοὺς ἐξορίστους μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τριημέρου ἀδείας. Μετὰ δευτέραν ὅμως σκέψιν θεωρῶν τὸν διωγμὸν τοῦτον ὡς μάταιον ἕνεκα τῆς παρελεύσεως τοσούτου χρόνου, εἶχε λάβει σχεδὸν τὴν ἀπόφασιν νὰ παραιτηθῇ τῆς καταδιώξεως, ὅτε ἐνεφανίσθη πρὸς αὐτὸν ὁδηγός, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ὅλην τὴν χώραν, καὶ τὰς νεωτέρας ἀκόμη ἀτραπούς, καὶ ὅστις ἀνακαλύψας τὴν ἀθυμίαν καὶ τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ Καλήδ, τῷ προέτεινε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ διὰ βραχέων καὶ κρυφίων ἀτραπῶν ὑποσχόμενος ὅτι θὰ ἐξησφαλίζετο ἡ καταστροφὴ αὐτῶν. Ἡ προσφορὰ ἐγένετο δεκτή, ὁ δὲ παρουσιασθεὶς ὁδηγὸς ἦτο ὁ ἀποστάτης καὶ ἄθλιος Ἰωνᾶς.

Τὴν τετάρτην ὅθεν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἐξορίστων ἐξεκίνησεν ὁ Καλὴδ εἰς καταδίωξιν αὐτῶν μετὰ τεσσάρων χιλιάδων ἐκλεκτῶν ἱππέων, οὓς τῇ συμβουλῇ τοῦ προδότου Ἰωνᾶ μετημφίεσεν εἰς ἄραβας χριστιανούς. Ἡ καταδίωξις ὑπῆρξε κοπιωδεστάτη καὶ λίαν ἀποθαρρυντικὴ ἀναγκαζομένων τῶν διωκτῶν νὰ διέρχωνται ξηρὰς καὶ πετρώδεις κλεισωρείας καὶ χαράδρας, ὑπερβαίνοντες τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀνωφερῆ στενὰ τοῦ ὄρους Λιβάνου, οὕτως ὥστε καὶ οἱ ἵπποι κατήντησαν ἀνίκανοι ὅπως φέρωσι τοὺς ἀναβάτας καὶ τῶν ἀναβατῶν τὰ ἱμάτια κατεσχίσθησαν καὶ πολλὰ ἄλλα δεινὰ ἔπαθον, ὥστε οὐ μόνον οὗτοι ἐμεμψιμοίρουν καὶ ἠγανάκτουν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Καλὴδ μὲ ὅλον τὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν ἄσπονδον μῖσος καὶ πάθος του, ἤρξατο ἀθυμῶν καὶ ὀργιζόμενος κατὰ τοῦ Ἰωνᾶ ὡς παραιτίου τῶν δεινῶν τούτων. Μόνον ὁ ἀποστάτης οὗτος δὲν ἀπεθαρρύνετο, ἀλλ' ἐξεναντίας «θάρρος» ἀνέκραζεν «θὰ τοὺς συλλάβωμεν τέλος μεταξὺ τῶν ὀρέων· ὁ ἐχθρὸς εἶνε εἰς χεῖρας μας, δὲν ἔχομεν ἢ νὰ ἁρπάσωμεν τὴν λείαν καὶ νὰ ἀποχωρήσωμεν». Ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἐλιποθύμουν ὑπὸ τοῦ καύματος, καὶ ὅμως ἀσθμαίνοντες ἔβαινον διὰ τῶν κλεισωρειῶν καὶ χειμάρρων μέχρις ὅτου οἱ πρόσκοποι ἔδωκαν τὸ χαροποιὸν σημεῖον . . .

Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν ἑνὸς ποταμίου εὑρίσκετο συνηγμένον τὸ ταλαίπωρον καραβάνιον τῶν ἐξορίστων ἐπὶ τῶν χόρτων ἀναπαυόμενον ἀπὸ τοῦ μόχθου, τῆς πείνης καὶ τῶν ταλαιπωριῶν.

Δοθέντος τοῦ προστάγματος, ἐπέπεσαν αἴφνης μετὰ μανίας οἱ ἄγριοι ἄραβες κατὰ τῶν ἀνυπόπτων χριστιανῶν, οἵτινες καίτοι ὑπεραν θρώπως ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἀνδρείως καὶ θαρραλέως ἐπολέμησαν, ὅμως οὐδεὶς σχεδὸν ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον. . . . .

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς συγχύσεως καὶ τῆς σφαγῆς ὁ ἀποστάτης Ἰωνᾶς μένεα πνέων ἔδραμε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς μνηστῆς του· ἀλλ' ἂν ἡ εὐγενὴς Εὐδοκία εἶχε προσενεχθῇ αὐτῷ περιφρονητικῶς διὰ τὴν ἄρνησιθρησκείαν του, τώρα βεβαίως μετὰ φρίκης ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ βδελυροῦ τούτου προδότου τοῦ ἐπενεγκόντος τοιοῦτον ὄλεθρον ἐπὶ τῶν συμπολιτῶν καὶ ὁμοθρήσκων της. Βλέπων ὁ Ἰωνᾶς, ὅτι αἱ παρακλήσεις καὶ ἅπασαι αἱ προσπάθειαι καὶ ἀπειλαί του ἀπέβαινον μάταιαι, τὴν συνέλαβεν βιαίως, τὴν ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ ἠχμαλώτισεν αὐτήν. Οὐδεμίαν πλέον ἀντίστασιν δυναμένη ν' ἀντιτάξῃ ὑποκύπτουσα εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, ἐκάθισεν ἡσύχως ἐπὶ τῆς χλόης. Ὁ μανιώδης ἐραστής της νομίσας ταῦτα ὡς μεταμέλειαν ἤρξατο νὰ ἐλπίζῃ. Ἡ ὑψηλόφρων καὶ εὐγενὴς ὅμως Εὐδοκία μακρὰν τοῦ νὰ μεταμεληθῇ καὶ ζητήσῃ συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, ἀλλὰ καιροφυλακτοῦσα, ἐξάγει αἴφνης ὑποκόλπιον ξίφος, τὸ βυθίζει ἐντὸς τοῦ στήθους αὐτῆς καὶ πίπτει νεκρὰ πρὸ τῶν ποδῶν του.

Ὁ δ' ἀποστάτης καὶ προδότης Ἰωνᾶς, οὐδὲν πλέον ἔχων ν' ἀναμένῃ ἀπὸ τοῦ ἀψύχου ἐκείνου σώματος ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς Ὑερμοὺκ ἔνθα τρωθεὶς κατὰ τὸ στῆθος μετέβη εἰς τὸν παράδεισον τοῦ προφήτου ἵνα συζευχθῇ τὰς ἑβδομήκοντα μελανομμάτας παρθένους, τὰς ὁποίας τῷ ὑπεσχέθη ὁ Μωάμεθ εἰς τὸ Κοράνιον.

— — —

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΟΜΟΝΟΙΑ,,

Προσκαλοῦνται τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 14/26 Μαΐου, ὥρα 10 π. μ. εἰς ἔκτακτον γεν. συνέλευσιν ἧς ἀντικείμενον ἔσεται ἡ ἐκλογὴ προτεινομένων μελῶν.

Ἀθῆναι 8/20 Μαΐου 1895.

Ὁ Πρόεδρος
Γαετ. Μιαζῶν

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀχ. Καλτσέτης

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ "ΑΡΜΟΝΙΑΣ,,

κ. Η. Α. *Paterborn* Ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Μ. *Σύρον.* Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐπιστολὴν προσεχῶς. — κ. Β. Π. *Βιέννην* ἀπεστείλαμεν ἕνα ἀριθμὸν specimen — δ. Μ. Α. *Κέρκυραν* ἀπεστείλαμεν 2 καὶ 3 ἀριθμόν. Τὸ λάθος τοῦ ταχυδρομείου. — κ. Α. Δ., Γ. Π. καὶ Γ. Β. *Σύρον.* Ἀπεστείλαμεν καθυστεροῦντας ἀριθμούς, συμφώνως ὑμετέραις ὁδηγίαις. — κ. Φ. Δ. Μ. *Κέρκυραν.* Ἐλήφθησαν πάντα. Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς. Σήμερον ἀποστέλλομεν ἐπιστολήν. — Ν. Π. Β. *Σμύρνην.* Ἀπεστείλαμεν ἐπιστολὴν ὡς καὶ σειρὰν ἐκδοθέντων ἀριθμῶν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. — κ. Π. Β. *Σμύρνην.* Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Αἱ στῆλαι ἡμῶν ἀνοικταί. Προσεχῶς ἐπιστολήν. — κ. Α. Ρ. *Πάτρας.* Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Φ. Α. *Ἀλεξάνδρειαν.* Συνδρομὴ ἐλήφθη παρὰ κ. Α. Μ. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεργήσατε ὑπὲρ διαδόσεως τοῦ φύλλου. — κ. Π. Κ. *Σύρον.* Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς ἐπιστολήν. — κ. Φ. Β. *Χίον.* Σήμερον ἀπεστείλαμεν ἐπιστολήν.

Ἕνεκα πληθώρας ὕλης ἀναβάλλομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀγγελιῶν διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον.

Τυπογραφειον της Εστιας 1895—839.